

JURISPRUDENTIENIEUWSBRIEF • BESTUURSRECHT

Landelijk Bureau Vakinhoud rechtspraak, team bestuursrecht

Externe email redactieJnB@rechtspraak.nl

Telefoon 088 361 1020

Citeertitels JnB 2024

Inhoud

In deze Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht vindt u de volgende onderwerpen:

Algemeen bestuursrecht	2
Schadevergoedingsrecht	2
Handhaving	4
Omgevingsrecht	4
Omgevingswet	4
Wabo	5
Planschade	6
Natuurbescherming	7
Monumenten	8
Waterwet	8
Milieu (overig)	8
Ambtenarenrecht	9
Volksverzekeringen	9
Sociale zekerheid overig	11
Bestuursrecht overig	12
Algemene verordening gegevensbescherming	12
Wet basisregistratie personen	14
Wet open overheid / Wet openbaarheid van bestuur	16
Vreemdelingenrecht	17
Regulier	17
Openbare orde	19
Asiel	20
Vreemdelingenbewaring	23

De Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht (JnB) komt – uitgezonderd in vakantieperiodes – elke week uit en bevat een selectie van de meest actuele en belangrijkste bestuursrechtelijke jurisprudentie. De uitspraken worden per (deel) rechtsgebied aangeboden. Door in de inhoudsopgave op het onderwerp van voorkeur te klikken komt u direct bij de uitspraken op het desbetreffende rechtsgebied. De essentie van de uitspraak wordt beknopt weergegeven in koptekst en samenvatting. De link onder de uitspraak leidt door naar de volledige tekst van de uitspraak.

Algemeen bestuursrecht

JnB 2024, 1

ABRS, 27-12-2023, [ECLI:NL:RVS:2023:4842](#)

staatssecretaris van Financiën, appellant.

Awb 8:75

PROCESKOSTEN. I.c. heeft de rechtbank de staatssecretaris ten onrechte veroordeeld in de proceskosten van Customs Knowledge. Omdat uit de dossierstukken niet blijkt dat Customs Knowledge de procedures namens cliënten heeft gevoerd, is geen sprake van door een derde beroepsmatig verleende rechtsbijstand. De omstandigheid dat Customs Knowledge in het algemeen voor derden optreedt, doet hier niet aan af.

[Naar inhoudsopgave](#)

Schadevergoedingsrecht

JnB 2024, 2

MK ABRS, 27-12-2023, [ECLI:NL:RVS:2023:4723](#)

minister van Justitie en Veiligheid.

Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna:

EVRM) 6

Wet openbaarheid van bestuur (Wob) 3 lid 1

REDELIJKE TERMIJN. MISBRUIK BEVOEGDHEID. WOB. In gevallen waarin het (hoger) beroep van betrokkene niet-ontvankelijk wordt verklaard vanwege misbruik van de bevoegdheid om een Wob-verzoek in te dienen en vervolgens procesrechtelijke rechtsmiddelen aan te wenden, bestaat in beginsel geen spanning en frustratie die recht geeft op vergoeding van immateriële schade wegens overschrijding van de redelijke termijn. In dit geval is er geen reden om van dit uitgangspunt af te wijken. Daarom wordt het verzoek om een schadevergoeding wegens overschrijding van de redelijke termijn als bedoeld in artikel 6 van het EVRM afgewezen.

Besluit waarbij de minister heeft gereageerd op een verzoek van TCA op grond van de Wet openbaarheid van bestuur (hierna: Wob). [...]

Verzoek om schadevergoeding

4. TCA heeft ook verzocht om toekenning van een schadevergoeding wegens overschrijding van de redelijke termijn als bedoeld in artikel 6 van het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM).

4.1. Zoals de Afdeling eerder heeft overwogen in bijvoorbeeld de uitspraak van 7 juni 2023, [ECLI:NL:RVS:2023:2206](#), is de redelijke termijn, bedoeld in artikel 6 van het EVRM overschreden, als de duur van de totale procedure te lang is. In zaken met een voorafgaande bezwaarschriftprocedure vangt de termijn aan op het moment van ontvangst van het bezwaarschrift door het bestuursorgaan. De vraag of de redelijke termijn is overschreden, wordt beoordeeld aan de hand van de omstandigheden van het geval. Daarbij zijn van betekenis de ingewikkeldheid van de zaak, de wijze waarop deze door het bestuursorgaan en de rechter is behandeld, het processuele gedrag van betrokkene gedurende de hele procesgang en de aard van de maatregel en het daardoor getroffen belang van betrokkene. De termijn eindigt op het moment waarop de rechter

uitspraak doet. Als de redelijke termijn is overschreden, geldt voor de toerekening van die termijnoverschrijding aan het bestuursorgaan, respectievelijk de rechter, als uitgangspunt dat de bezwaarfase onredelijk lang heeft geduurd als deze langer dan een half jaar heeft geduurd, de fase bij de rechtbank onredelijk lang heeft geduurd als deze langer dan anderhalf jaar heeft geduurd en de fase in hoger beroep onredelijk lang heeft geduurd als deze langer dan twee jaar heeft geduurd.

4.2. TCA heeft op 16 november 2018 bezwaar gemaakt tegen het besluit van 5 oktober 2018. De redelijke termijn is op dat moment begonnen. Omdat de Afdeling vandaag in hoogste instantie uitspraak doet, is de redelijke termijn van vier jaar voor het doen van een uitspraak overschreden.

4.3. Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (onder meer het arrest van 29 maart 2006, Pizzati tegen Italië, zaak nr. 62361/00) volgt dat bij overschrijding van de redelijke termijn, behoudens bijzondere omstandigheden, spanning en frustratie als grond voor vergoeding van immateriële schade wordt verondersteld. Slechts wanneer het bestuursorgaan concrete omstandigheden aandraagt die aanleiding vormen om te twifelen aan de aanwezigheid van spanning en frustratie, of wanneer de rechter zelf dergelijke omstandigheden onderkent, zal de rechter op dit punt onderzoek moeten verrichten.

4.4. De Afdeling is van oordeel dat in gevallen waarin het (hoger) beroep van betrokkene niet-ontvankelijk wordt verklaard vanwege misbruik van de bevoegdheid om een Wob-verzoek in te dienen en vervolgens procesrechtelijke rechtsmiddelen aan te wenden, in beginsel geen spanning en frustratie bestaat die recht geeft op vergoeding van immateriële schade wegens overschrijding van de redelijke termijn. In dit geval is er geen reden om van dit uitgangspunt af te wijken. De Afdeling zal daarom het verzoek van TCA om een schadevergoeding wegens overschrijding van de redelijke termijn als bedoeld in artikel 6 van het EVRM afwijzen. [...]

Zie ook de uitspraak van de ABRS van dezelfde datum inzake nr. [ECLI:NL:RVS:2023:4722](#) en [ECLI:NL:RVS:2023:4724](#).

Verder wordt gewezen op de samenvatting van deze uitspraak onder het kopje “Wet open overheid / Wet openbaarheid van bestuur” (JnB 2024, 24).

JnB 2024, 3

MK ABRS, 27-12-2023, [ECLI:NL:RVS:2023:4843](#)

dagelijks bestuur van het Waterschap De Dommel.

Awb 8:76

Wetboek van Burgerlijke Rechtsvordering (hierna: Rv) 438

SCHADEVERGOEDING. I.c. heeft [appellant] de Afdeling verzocht om met toepassing van artikel 8:88 van de Awb het dagelijks bestuur te veroordelen tot vergoeding van schade die hij heeft geleden wegens het uitblijven van betaling van de door de rechtbank toegekende proceskosten- en schadevergoeding. Geoordeeld wordt dat gelet op het bepaalde in artikel 8:76 van de Awb, de Afdeling niet bevoegd is te oordelen over deze door [appellant] gestelde schade. De rechtbank heeft het dagelijks bestuur veroordeeld tot het betalen van proceskosten en een schadevergoeding. De uitspraak van de rechtbank levert een executoriale titel op en geschillen over de executie behoren, gelet op artikel 438 van het Rv, aan de burgerlijke rechter te worden voorgelegd.

[Naar inhoudsopgave](#)

Handhaving

JnB 2024, 4

ABRS, 27-12-2023, [ECLI:NL:RVS:2023:4849](#)

college van burgemeester en wethouders van Bernheze.

Algemene wet bestuursrecht (Awb) 5:1 lid 1

Wet milieubeheer (Wm)

Richtlijn luchtkwaliteit

HANDHAVING. OVERTREDING. Afwijzing handhavingsverzoek slechte luchtkwaliteit en stank rondom perceel. I.c. heeft het college erkend dat de fijnstofconcentraties bij de woning van [appellant] inderdaad hoog zijn. Of er sprake is van een overschrijding van de maximaal toegestane fijnstofconcentraties uit bijlage 2 van de Wm, laat de Afdeling in het midden omdat dit niet uitmaakt voor de vraag of het college handhavend moest optreden. In de Wm is namelijk geen bepaling opgenomen die een overschrijding van deze concentraties in het algemeen verbiedt. Een overschrijding van deze concentraties leidt dus niet tot een overtreding zoals bedoeld in artikel 5:1, eerste lid, van de Awb, waartegen het college handhavend kan optreden. Voorgaande betekent niet dat appellant niet kan bewerkstellingen dat de overheid voldoet aan de verplichtingen die volgens hem uit de Richtlijn luchtkwaliteit zouden voortvloeien. Hij kan daartoe bijvoorbeeld een vordering bij de burgerlijke rechter instellen.

Zie ook de samenvatting van deze uitspraak onder het kopje "Milieu (overig)" (JnB 2024, 14).

[Naar inhoudsopgave](#)

Omgevingsrecht

Omgevingswet

JnB 2024, 5

MK ABRS, 10-01-2024, [ECLI:NL:RVS:2024:41](#)

college van burgemeester en wethouders van Peel en Maas.

Omgevingswet

Invoeringswet Omgevingswet 4.3 aanhef en onder a

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo)

college van burgemeester en wethouders van Zaanstad.

OMGEVINGSWET. OVERGANGSRECHT. WABO. OMGEVINGSVERGUNNING. Overgangsrecht inwerkingtreding Omgevingswet. Op 1 januari 2024 zijn de Omgevingswet en de Invoering Omgevingswet in werking getreden. Als een aanvraag om een omgevingsvergunning is ingediend vóór het tijdstip van inwerkingtreding van de Omgevingswet blijft op grond van artikel 4.3, aanhef en onder a, van de Invoeringswet Omgevingswet het recht zoals dat gold onmiddellijk vóór dat tijdstip van toepassing tot het besluit op die aanvraag onherroepelijk

wordt, met uitzondering van artikel 3.9, derde lid, eerste zin, van de Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (hierna: de Wabo). I.c. is de aanvraag om een omgevingsvergunning ingediend op 18 juli 2014. Dat betekent dat in dit geval de Wabo, zoals die gold vóór 1 januari 2024, van toepassing blijft.

Zie in dit verband ook de uitspraken ABRS van dezelfde datum inzake [ECLI:NL:RVS:2024:44](#), [ECLI:NL:RVS:2024:46](#) en [ECLI:NL:RVS:2024:47](#).

JnB 2024, 6

MK ABRS, 10-01-2024, [ECLI:NL:RVS:2024:45](#)

raad van de gemeente Haaksbergen, verweerder.

Omgevingswet

Invoeringswet Omgevingswet 4.6 lid 3

Wet ruimtelijke ordening (Wro)

OMGEVINGSWET. OVERGANGSRECHT. WRO. BESTEMMINGSPLAN. Op 1 januari 2024 zijn de Omgevingswet en de Invoeringswet Omgevingswet in werking getreden. Op grond van artikel 4.6, derde lid, van de Invoeringswet Omgevingswet blijft op een beroep tegen een besluit tot vaststelling van een bestemmingsplan waarvan het ontwerp vóór het tijdstip van inwerkingtreding van de Omgevingswet ter inzage is gelegd het recht zoals dat gold onmiddellijk vóór dat tijdstip van toepassing tot het bestemmingsplan onherroepelijk is. I.c. is het ontwerpplan op 11 juni 2021 ter inzage gelegd. Dat betekent dat op deze beroepsprocedure de Wet ruimtelijke ordening, zoals die gold vóór 1 januari 2024, van toepassing blijft.

Zie in dit verband ook de uitspraken ABRS van dezelfde datum inzake [ECLI:NL:RVS:2024:43](#), [ECLI:NL:RVS:2024:48](#) en [ECLI:NL:RVS:2024:49](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Wabo

JnB 2024, 7

Tussenuitspraak Voorzieningenrechter ABRS, 27-12-2023, [ECLI:NL:RVS:2023:4798](#)

college van burgemeester en wethouders van Altena (hierna: het college).

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 2.1 lid 1 aanhef en onder a en c

Besluit omgevingsrecht (Bor) Bijlage II artikel 3, aanhef en onderdeel 8 en onder a, 5 lid 1

WABO. HANDHAVING. VERGUNNINGVRIJ. Het veranderen van een bouwwerk waarbij de draagconstructie niet wordt veranderd, is op grond van artikel 2.1, eerste lid, aanhef en onder a, van de Wabo, gelezen in samenhang met artikel 3, aanhef, onderdeel 8 en onder a, van bijlage II bij het Bor, niet vergunningplichtig. Uit artikel 5, eerste lid, van bijlage II bij het Bor volgt echter dat genoemde bouwactiviteit uitsluitend vergunningvrij is als het aantal woningen niet toeneemt. Daarvan is in dit geval geen sprake. Ondanks dat de bouwkundige situatie in oorspronkelijke staat is hersteld, is het pand door het terugplaatsen van de scheidingswand in 2019 gesplitst in twee delen die afzonderlijk van elkaar als woning kunnen worden gebruikt. In het gedeelte van het pand aan de [locatie A] is namelijk een badkamer

gerealiseerd, waardoor dit gedeelte als zelfstandige woning kan worden gebruikt. Omdat het aantal woningen op de percelen aan de [locatie A]-[locatie B] door de bouwactiviteiten met één is toegenomen, heeft de rechtbank terecht geoordeeld dat die bouwactiviteiten niet vergunningvrij waren.

JnB 2024, 8

Voorzieningenrechter Rechtbank Oost-Brabant, 22-12-2023, [ECLI:NL:RBOBR:2023:6031](#)

college van burgemeester en wethouders van de gemeente Maashorst, het college.

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 2.1 lid 1 onder a en c

WABO. OMGEVINGSVERGUNNING. Omgevingsvergunning voor het tijdelijk opvangen van 300 asielzoekers in hotel Van der Valk in Uden. De voorzieningenrechter treft een voorlopige voorziening waarbij het gebruik van het gebouw voor het huisvesten van asielzoekers wordt toegestaan tot een aantal van 200 personen. De voorzieningenrechter schorst dus de vergunning voor het huisvesten van meer dan 200 asielzoekers. Hieraan verbindt de voorzieningenrechter voorwaarden voor het COA en de gemeente aan dit gebruik ten behoeve van de veiligheid en in kader van een goede ruimtelijke ordening.

Bij deze uitspraak is een [persbericht](#) (“COA mag 200 asielzoekers onderbrengen in hotel Uden”) uitgebracht.

Jurisprudentie Wabo-milieu:

- Rechtbank Zeeland-West-Brabant, 19-12-2023 ([ECLI:NL:RBZWB:2023:8878](#));
- Rechtbank Den Haag, 25-10-2023, ([ECLI:NL:RBDHA:2023:19566](#));
- MK Rechtbank Noord-Nederland, 22-12-2023 ([ECLI:NL:RBNNE:2023:5360](#));
- MK Rechtbank Noord-Nederland, 22-12-2023, ([ECLI:NL:RBNNE:2023:5298](#)).

[Naar inhoudsopgave](#)

Planschade

JnB 2024, 9

MK ABRS, 27-12-2023, [ECLI:NL:RVS:2023:4845](#)

college van burgemeester en wethouders van De Ronde Venen, appelllant.

Wet ruimtelijke ordening (Wro) 6.1

PLANSCHADE. Bepalingen van een nieuwe planologische maatregel, waarbij bestaand illegaal gebruik positief wordt bestemd, kunnen in beginsel geen basis vormen voor het toekennen van een tegemoetkoming in planschade. De schade wordt in dat geval niet geacht voort te vloeien uit bepalingen van de nieuwe planologische maatregel, maar uit het eerdere illegale gebruik. Dit beginsel lijdt slechts uitzondering als de aanvrager de bezwaren tegen de illegale situatie in voldoende mate heeft geuit jegens het bevoegd gezag. Verwijzing naar **ABRS 07-11-2007, [ECLI:NL:RVS:2007:BB7332](#)**. I.c. wordt geoordeeld dat deze uitzondering zich hier niet voordoet. Dit betekent dat de schade niet op de voet van artikel 6.1 van de Wet ruimtelijke ordening voor vergoeding in aanmerking komt.

[Naar inhoudsopgave](#)

Natuurbescherming

JnB 2024, 10

MK Rechtbank Gelderland, 05-01-2024, [ECLI:NL:RBGEL:2024:25](#)

college van gedeputeerde staten van de provincie Gelderland, (het college).

Wet natuurbescherming (Wnb) 2.7 lid 2, 2.8

NATUURBESCHERMING. NATUURVERGUNNING. EXTERN SALDEREN. Natuurvergunning voor het verlengen van bestaande geitenstallen.

Extern salderen door middel van verleasen. I.c. wordt geoordeeld dat de publiekrechtelijke borging in deze zaak, waarin alleen voorschriften aan de natuurvergunning voor het saldo-ontvangende bedrijf zijn verbonden, onvoldoende is. Deze voorschriften binden alleen het saldo-ontvangende bedrijf en niet het saldogevende bedrijf. Het college heeft onvoldoende gewaarborgd dat de saldogevende activiteit niet zal worden hervat. Omdat niet aan de voorwaarden voor externe saldering wordt voldaan, heeft het college ten onrechte deze mitigerende maatregel bij de vergunningverlening betrokken.

JnB 2024, 11

MK Rechtbank Midden-Nederland, 22-12-2023, [ECLI:NL:RBMNE:2023:6900](#)

college van gedeputeerde staten van de provincie Flevoland, verweerder.

Wet natuurbescherming (Wnb)

Regeling natuurbescherming (Rnb) 2.2 aanhef en onder a, 2.3

NATUURBESCHERMING. NATUURVERGUNNING. STIKSTOF-REGISTRATIESYSTEEM.

Natuurvergunning voor bio-energiecentrale. I.c. wordt geoordeeld dat gedeputeerde staten de vergunning ten onrechte hebben verleend met gebruikmaking van de depositieruimte uit het stikstofregistratiesysteem (SSRS). Voor welke projecten gedeputeerde staten bij het verlenen van een Wnb-vergunning gebruik mogen maken van de depositieruimte uit het SSRS is bepaald in de Regeling natuurbescherming (Rnb). Naar het oordeel van de rechtbank is niet gebleken dat met de komst van deze bio-energiecentrale sprake is van een direct met een of meerdere woningbouwprojecten samenhangende noodzakelijke nutsvoorziening, zoals de Rnb vereist.

JnB 2024, 12

Rechtbank Limburg, 18-12-2023, [ECLI:NL:RBLIM:2023:7356](#)

college van gedeputeerde staten van de provincie Limburg, verweerder.

Habitatrichtlijn 6

Wet natuurbescherming (Wnb) 2.7, 2.8

NATUURBESCHERMING. NATUURVERGUNNING. Natuurvergunning exploiteren, wijzigen en uitbreiden rundveehouderij. De rechtbank legt het arrest van het Hof van Justitie van de Europese Unie van 10-11-2022 (AquaPri), [ECLI:EU:C:2022:864](#), zo uit, dat ook bij de beoordeling van de wijziging van een project en de vraag of daarvoor een passende beoordeling moet worden gemaakt, niet zonder meer mag worden uitgegaan van de onderliggende vergunning, indien vast staat dat die onderliggende vergunning is verleend met een beoordeling die niet voldoet aan de vereisten van artikel 6, derde lid, van de Habitatrichtlijn. In dat geval kan immers niet met zekerheid de conclusie worden getrokken

dat het nieuwe project geen significante negatieve effecten tot gevolg zal hebben. Het verlenen van een vergunning of het toestaan van het gewijzigde project is dan naar het oordeel van de rechtbank in strijd met de vereisten die voortvloeien uit artikel 6, derde lid, van de Habitatrichtlijn en het daarin vervatte voorzorgsbeginsel zoals geïmplementeerd in de artikelen 2.7 en 2.8 van de Wnb. I.c. wordt geoordeeld dat verweerder bij de verlening van de natuurvergunning niet mocht uitgaan van de referentiesituatie van de eerdere vergunning, die met de PAS-regeling tot stand is gekomen.

[Naar inhoudsopgave](#)

Monumenten

JnB 2024, 13

Rechtbank Den Haag, 15-12-2023, [ECLI:NL:RBDHA:2023:20455](#)

college van burgemeester en wethouders van Den Haag, verweerder.

Monumentenverordening Den Haag 2019 3:2

MONUMENTEN. HANDHAVING. Afwijzing verzoek handhavend optreden tegen op trappen en bordes appartementencomplex aangebrachte witte deklaag/coating. I.c. wordt geoordeeld dat de opname van een rijksbeschermd stadsgezicht in het monumentenregister niet betekent dat alle afzonderlijke woningen die hier binnen vallen ook monumenten zijn. Verweerder stelt zich i.c. terecht op het standpunt dat het appartementencomplex geen monument betreft en dat daarom geen sprake is van overtreding van artikel 3:2 van de Monumentenverordening.

[Naar inhoudsopgave](#)

Waterwet

Jurisprudentie Waterwet:

- MK ABRS, 27-12-2023 ([ECLI:NL:RVS:2023:4843](#); zie ook de samenvatting onder het kopje "Schadevergoeding" (JnB 2024, 3))
- MK ABRS, 27-12-2023 ([ECLI:NL:RVS:2023:4786](#));
- MK Rechtbank Zeeland-West-Brabant, 08-12-2023 ([ECLI:NL:RBZWB:2023:8982](#));
- MK Rechtbank Zeeland-West-Brabant, 18-12-2023 ([ECLI:NL:RBZWB:2023:9149](#)).

[Naar inhoudsopgave](#)

Milieu (overig)

JnB 2024, 14

ABRS, 27-12-2023, [ECLI:NL:RVS:2023:4849](#)

college van burgemeester en wethouders van Bernheze.

Algemene wet bestuursrecht (Awb) 5:1 lid 1

Wet milieubeheer (Wm)

Richtlijn luchtkwaliteit

MILIEU (overig). Afwijzing handhavingsverzoek slechte luchtkwaliteit en stank rondom perceel. I.c. heeft het college erkend dat de fijnstofconcentraties bij de woning van [appellant] inderdaad hoog zijn. Of er sprake is van een overschrijding van de maximaal toegestane fijnstofconcentraties uit bijlage 2 van de Wm, laat de Afdeling in het midden omdat dit niet uitmaakt voor de vraag of het college handhavend moest optreden. In de Wm is namelijk geen bepaling opgenomen die een overschrijding van deze concentraties in het algemeen verbiedt. Een overschrijding van deze concentraties leidt dus niet tot een overtreding zoals bedoeld in artikel 5:1, eerste lid, van de Awb, waartegen het college handhavend kan optreden. Voorgaande betekent niet dat appellant niet kan bewerkstellingen dat de overheid voldoet aan de verplichtingen die volgens hem uit de Richtlijn luchtkwaliteit zouden voortvloeien. Hij kan daartoe bijvoorbeeld een vordering bij de burgerlijke rechter instellen.

Zie ook de samenvatting van deze uitspraak onder het kopje "Handhaving" (JnB 2024, 4).

[Naar inhoudsopgave](#)

Ambtenarenrecht

JnB 2024, 15

MK CRvB, 21-12-2023, [ECLI:NL:CRVB:2023:2493](#)

korpschef van politie.

Besluit algemene rechtspositie politie (Barp) 77 lid 1 aanhef en onder j, 78 lid 1, 94 lid 1 aanhef en onder g

AMBTENARENRECHT. PLICHTSVERZUIM. De Raad is van oordeel dat de disciplinaire straf van ontslag in dit geval onevenredig is aan het resterend plichtsverzuim. Hierbij neemt de Raad in overweging dat een deel van de verweten gedragingen niet als plichtsverzuim kan worden aangemerkt. Het strafontslag en het ongeschiktheidsontslag houden rechtens geen stand. Niettemin is een deel van de aan appellant verweten gedragingen door de korpschef terecht als plichtsverzuim aangemerkt. De Raad ziet daarom aanleiding om zelf in de zaak te voorzien. De Raad acht de straf van voorwaardelijk ontslag met een proeftijd van twee jaar niet onevenredig en zal daarom bepalen dat deze straf aan appellant wordt opgelegd.

[Naar inhoudsopgave](#)

Volksverzekeringen

JnB 2024, 16

MK CRvB, 21-12-2023, [ECLI:NL:CRVB:2023:2528](#)

Raad van bestuur van de Svb.

Algemene Kinderbijslagwet (AKW)

Beleidsregel SB1014

KINDERBIJSLAG. ECHTSCHIEDING. Volgens de beschikking van de rechtbank had [zoon] zijn hoofdverblijf bij [ex-partner]. Vast staat dat [zoon] op 1 oktober 2021 nog geen zes maanden

bij betrokkene verbleef. Voor het antwoord op de vraag tot welk huishouden een kind behoort, is de feitelijke situatie van belang. Bestaat er evenwel een opgelegde of overeengekomen regeling betreffende opvoeding en verblijf van het kind, dan acht de Svb volgens Beleidsregel SB1014 wat daarover in de betrokken regeling is geregeld doorslaggevend. De Svb gaat alleen uit van de feitelijke situatie indien blijkt dat niet-naleving van deze afspraken een bestendig karakter heeft. In het algemeen is hiervan sprake als de ouders de afspraken langer dan zes maanden niet naleven, aldus Beleidsregel SB1096. De Raad acht deze benaderingswijze van de Svb niet onjuist. I.c. was op 1 oktober 2021 geen sprake van een bestendige wijziging van de gemaakte afspraken. De Raad ziet onder deze omstandigheden geen aanleiding om af te wijken van de termijn van zes maanden. Daarom kan niet gezegd worden dat [zoon] op deze peildatum behoorde tot het huishouden van betrokkene in de zin van de AKW.

JnB 2024, 17

MK CRvB, 21-12-2023, [ECLI:NL:CRVB:2023:2515](#)

Raad van bestuur van de Svb.

Verdrag inzake de rechten van het kind (IVRK)

Algemene nabestaandenwet (ANW) 26

Burgerlijk Wetboek (BW) 1:198

NABESTAANDENWET. AFWIJZING WEZENUITKERING. Appellante is door het overlijden van haar tante niet ouderloos in de zin van de ANW geworden. Geen strijd met IVRK.

Wezenuitkering terecht afgewezen.

1.1. Appellante is geboren op [Geboortedatum] 2007 in [Geboorteplaats]. Haar ouders zijn daar in 2007 en 2009 overleden. In 2013 is appellante naar Nederland verhuisd en is zij bij haar tante, [Naam tante], in Nederland komen wonen. [Naam tante] heeft de voogdij over appellante gekregen. Op [overlijdensdatum 1] 2020 is [Naam tante] overleden en is namens appellante een wezenuitkering op grond van de ANW aangevraagd.

1.2. Bij besluit van 2 juni 2021 heeft de Svb de aanvraag afgewezen. [...]

Het oordeel van de Raad

Is appellante door het overlijden van [Naam tante] ouderloos geworden? [...]

4.2. Artikel 26 van de ANW bepaalt dat een kind dat door het overlijden van een verzekerde ouderloos is geworden, recht heeft op een wezenuitkering zolang het de leeftijd van zestien jaar nog niet heeft bereikt.

4.3. De Raad overweegt dat de ANW geen definitie van het begrip ouder kent. Het is vaste rechtspraak [...] dat voor de invulling van het begrip aansluiting moet worden gezocht bij het afstammingsrecht in het BW. Dit betekent dat moet worden beoordeeld of [Naam tante] ten tijde van haar overlijden naar Nederlands familierecht de moeder was van appellante.

4.4. In artikel 1:198 van het BW is geregeld wanneer een vrouw moeder is van een kind. [Naam tante] viel niet onder een van de in dat artikel genoemde gronden van moederschap. Dit betekent dat zij geen ouder was ten tijde van haar overlijden en dat appellante door haar overlijden niet ouderloos in de zin van de ANW is geworden. Deze conclusie vindt steun in de wetsgeschiedenis van de ANW. Daarin is duidelijk gemaakt dat de ruime definitie van het begrip kind in het eerste lid van artikel 5 (eigen kind, aangehuwd kind of pleegkind), alleen ziet op het begrip kind met betrekking tot het recht op nabestaandenuitkering. Voor het recht op wezenuitkering en halfwezenuitkering telt alleen het eigen kind. Een kind kan dus geen wees of halfwees worden door

het overlijden van een pleegouder of een aangehuwd ouder. [...] Het voorgaande betekent dat de beroepsgrond van appellante niet slaagt.

Is de weigering om een wezenuitkering toe te kennen in strijd met het IVRK?

[...]

4.6. Met de rechtbank oordeelt de Raad dat de weigering om een wezenuitkering toe te kennen niet strijdig is met de artikelen 3, 6 en 27 van het IVRK. De overwegingen die de rechtbank aan haar oordeel ten grondslag heeft gelegd worden onderschreven. [...] Naar het oordeel van de Raad kan niet worden gezegd dat de Svb zich bij zijn besluitvorming onvoldoende rekenschap heeft gegeven van de belangen van appellante. Niet is gebleken dat haar belang door de weigering van een wezenuitkering in het gedrang is gekomen. Hierbij wordt opgemerkt dat de huidige voogd na het overlijden van [Naam tante] voor appellante van de staat een pleegvergoeding ontvangt. [...]

[Naar inhoudsopgave](#)

Sociale zekerheid overig

JnB 2024, 18

MK CRvB, 13-12-2023, [ECLI:NL:CRVB:2023:2470](#)

college van burgemeester en wethouders van Dronten.

Wet maatschappelijke ondersteuning 2015 (Wmo 2015)

Normenkader Huishoudelijke Ondersteuning 2019 van Bureau HHM (HHM Normenkader 2019)

WMO 2015. HHM NORMENKADER 2019. Het college heeft het bestreden besluit mogen baseren op het HHM Normenkader 2019 voor zover dat ziet op het resultaat schoon en leefbaar huis. Het college heeft het bestreden besluit niet mogen baseren op het HHM Normenkader 2019 voor zover dat ziet op het resultaat wasverzorging. Het college dient een nieuwe beslissing op bezwaar te nemen.

Beoordeling HHM Normenkader 2019 resultaat schoon en leefbaar huis

4.1.3. De Raad is van oordeel dat het HHM Normenkader 2019, voor zover dat ziet op het resultaat schoon en leefbaar huis, zowel ten aanzien van de in het normenkader opgenomen basismodule als ten aanzien van de verschillende invloedsfactoren voor meer of minder inzet, mag worden gebruikt als uitgangspunt bij het bepalen van de omvang van de maatwerkvoorziening huishoudelijke hulp.

[...]

Beoordeling HHM Normenkader 2019 resultaat wasverzorging

4.1.4. De Raad komt voor zover het HHM Normenkader 2019 ziet op het resultaat wasverzorging tot een ander oordeel. Anders dan bij het resultaat schoon en leefbaar huis is bij het resultaat wasverzorging namelijk onduidelijk hoe de daar opgenomen normtijden tot stand zijn gekomen. [...]

Conclusie en gevolgen

4.4.1. Het college heeft het bestreden besluit mogen baseren op het HHM Normenkader 2019 voor zover dat ziet op het resultaat schoon en leefbaar huis. Ten onrechte heeft het college echter aangenomen dat voor het in- en uitruimen van de vaatwasser tijd is begrepen in de basismodule. Het college heeft dus onvoldoende onderzoek gedaan naar de noodzaak van extra tijd voor het in- en uitruimen van de vaatwasser. Het college heeft het bestreden besluit niet mogen baseren op het HHM Normenkader 2019 voor zover dat ziet op het resultaat wasverzorging. Ook heeft het college

onvoldoende onderzoek gedaan naar de noodzakelijke wekelijkse extra wasbeurten in het huishouden van appellante.

4.4.2. Uit bovenstaande volgt dat het hoger beroep voor zover dat ziet op de wasverzorging en het in- en uitruimen van de vaatwasser slaagt. De Raad zal de aangevallen uitspraak vernietigen, het beroep gegrond verklaren en het bestreden besluit vernietigen voor zover dat besluit ziet op de wasverzorging van appellante en voor zover dat besluit ziet op het in- en uitruimen van de vaatwasser van appellante. De Raad geeft het college de opdracht om in zoverre en met inachtneming van deze uitspraak een nieuwe beslissing op bezwaar te nemen. [...]

JnB 2024, 19

MK CRvB, 13-12-2023, [ECLI:NL:CRVB:2023:2505](#)

college van burgemeester en wethouders van Cranendonck.

Wet maatschappelijke ondersteuning 2015 (Wmo 2015)

Beleidsregels maatschappelijke ondersteuning gemeente Cranendonck 2019 (Beleidsregels 2019)

WMO 2015. MAATWERKVOORZIENING HULP BIJ HET HUISHOUDEN. Het normenkader in de Beleidsregels 2019 is niet gebaseerd op onafhankelijk en deugdelijk onderzoek. Het college heeft dan ook niet heeft mogen uitgaan van het normenkader in de Beleidsregels 2019 bij het bepalen van de omvang van de hulp bij het huishouden voor appellante.

JnB 2024, 20

Voorzieningenrechter CRvB, 01-12-2023, [ECLI:NL:CRVB:2023:2340](#)

college van burgemeester en wethouders van Doetinchem.

Wet maatschappelijke ondersteuning (Wmo) 2.1.4a

Verordening maatschappelijke ondersteuning gemeente Doetinchem 2020 (Verordening 2020) 18

WMO. VERVANGING SCOOTMOBIEL. Het college heeft naar het oordeel van de voorzieningenrechter terecht bepaald dat verzoekster een bijdrage in de kosten voor een nieuwe scooter is verschuldigd. In de regelgeving is bepaald dat de kostprijs van een maatwerkvoorziening wordt bepaald door een aanbesteding, na consultatie in de markt of na overleg met de aanbieder. Verder volgt uit de regelgeving dat bij het bepalen van de kostprijs ook rekening wordt gehouden met onderhoud en verzekering. Onder deze omstandigheden valt naar het oordeel van de voorzieningenrechter niet in te zien waarom het college voor de kostprijs niet heeft mogen uitgaan van de zo door verzoekster genoemde allinkostprijs.

[Naar inhoudsopgave](#)

Bestuursrecht overig

Algemene verordening gegevensbescherming

JnB 2024, 21

Rechtbank Rotterdam, 21-12-2023, [ECLI:NL:RBROT:2023:12280](#)

college van burgemeester en wethouders van Rotterdam, verweerder.

Algemene verordening gegevensbescherming (hierna: AVG) 17

AVG. Gedeeltelijke afwijzing verzoek om wissing gegevens. Einduitspraak. I.c. kan verweerder geen succesvol beroep doen op de in artikel 17, derde lid, aanhef en onder b, van de AVG opgenomen uitzondering omdat niet gebleken is dat de registratie van de kwalificatie “fraude” nodig is voor het nakomen van een op hem rustende wettelijke verwerkingsverplichting, voor het vervullen van een taak van algemeen belang of voor het uitoefenen van het openbaar gezag dat aan hem is verleend.

Besluit waarbij verweerder heeft beslist dat niet wordt teruggekomen van vier besluiten op grond van de Participatiewet. [...]

2. In de tussenuitspraak [Red.: uitspraak van 13 juli 2023, [ECLI:NL:RVS:2023:12276](#)] heeft de rechtbank, kort gezegd, geoordeeld dat verweerder ten onrechte niet heeft beoordeeld of het verzoek van eiseres, dat strekt tot wissing van de kwalificatie “fraude” uit onder meer de systemen van verweerder, onder de reikwijdte van de Algemene verordening gegevensbescherming (AVG) valt en dat verweerder daarmee het verzoek van eiseres onvoldoende gemotiveerd heeft afgewezen. Daarnaast heeft de rechtbank geoordeeld dat verweerder op ontoereikende wijze heeft gereageerd op het verzoek van eiseres tot verwijdering van de fraudevermeldingen “onjuiste opgave woonsituatie”. [...]

4. Naar aanleiding van de tussenuitspraak heeft verweerder nader onderzoek gedaan. In de brief van 6 november 2023 heeft verweerder erkend dat de vermelding “fraude: onjuiste opgave woonadres” door een handmatige fout ten onrechte in de systemen van verweerder is opgenomen. Volgens verweerder is het verzoek van eiseres daarom alsnog toewijsbaar voor zover dit betrekking heeft op de persoonsgegevens over de opgave van haar woonsituatie. [...]

5. Ten aanzien van de vermelding van fraude met betrekking tot het “verzwijgen van witte inkomsten” stelt verweerder zich op het standpunt dat deze vermelding terecht is. In de besluiten uit 2018 is geconstateerd dat eiseres haar inlichtingenverplichting (artikel 17, eerste lid, van de Participatiewet) niet is nagekomen. Dit valt onder de noemer bestuursrechtelijke fraude, aldus verweerder. Omdat de uitzondering als bedoeld in artikel 17, derde lid, aanhef en onder b, van de AVG van toepassing is, is verweerder van mening dat het eerste lid van artikel 17 van de AVG niet van toepassing is, zodat het verzoek van eiseres om wissing van deze gegevens niet kan worden toegewezen.

6. De rechtbank stelt vast dat verweerder het verzoek van eiseres alsnog heeft getoetst aan de AVG en heeft beoordeeld of de fraudevermeldingen ten aanzien van eiseres uit zijn systemen verwijderd moeten worden. Dit impliceert dat verweerder zich op het standpunt stelt dat de vermeldingen van de kwalificatie “fraude” in dit geval zijn aan te merken als persoonsgegevens en dat de AVG daarop van toepassing is. De rechtbank ziet geen aanleiding daarover anders te oordelen. In dat verband wijst de rechtbank op het arrest van het Hof van Justitie van 20 december 2017, Nowak ([ECLI:EU:C:2017:994](#)), waaruit volgt dat het de bedoeling van de Uniewetgever is geweest om een ruime betekenis te geven aan het begrip persoonsgegevens, dat niet beperkt is tot gevoelige of persoonlijke informatie maar zich potentieel uitstrekt tot elke soort informatie, zowel objectieve informatie als subjectieve informatie in de vorm van meningen of beoordelingen, op voorwaarde dat deze informatie de betrokkene betreft. Deze laatste voorwaarde is vervuld wanneer die informatie wegens haar inhoud, doel of gevolg gelieerd is aan een bepaalde persoon. Nu de kwalificatie “fraude” in dit geval een waardering betreft van de gedragingen van eiseres en deze nadrukkelijk in de systemen van verweerder is gekoppeld aan identificeerbare gegevens van eiseres, is naar het oordeel van de rechtbank sprake van een persoonsgegeven. [...]

9. Uit artikel 17, eerste lid, van de AVG volgt dat een betrokkene het recht heeft om zonder onredelijke vertraging wissing van hem betreffende persoonsgegevens te verkrijgen en dat de

verwerkingsverantwoordelijke verplicht is persoonsgegevens zonder onredelijke vertraging te wissen onder meer indien de persoonsgegevens onrechtmatig zijn verwerkt. In artikel 5 en 6 van de AVG is een aantal beginselen en voorwaarden opgenomen waaraan moet worden voldaan voor een rechtmatige verwerking van persoonsgegevens. Zo moet de verwerking op grond van artikel 5, eerste lid, aanhef en onder c, van de AVG toereikend zijn, ter zake dienend en beperkt tot wat noodzakelijk is voor de doeleinden waarvoor zij worden verwerkt (“minimale gegevensverwerking”). Daarnaast volgt uit de onder artikel 6 van de AVG opgenomen voorwaarden dat de verwerking van persoonsgegevens alleen rechtmatig is indien deze noodzakelijk is.

10. De rechtbank ziet in dat het, onder meer om redenen van handhaving, in het algemeen noodzakelijk is dat schendingen van de inlichtingenverplichting worden geregistreerd, en dat het verwerken van persoonsgegevens daarbij nodig is, voor het vervullen van een taak van algemeen belang of het uitoefenen van het openbaar gezag dat aan verweerder is verleend (zie de artikelen 6, eerste lid, aanhef en onder 2, en 17, derde lid, aanhef en onder b, van de AVG). Dat aan de schending van de inlichtingenverplichting in dit geval ook de kwalificatie “fraude” moest worden verbonden, is daarmee echter nog niet gezegd. Nu deze kwalificatie is aan te merken als een persoonsgegeven, is verwerking daarvan alleen rechtmatig indien wordt voldaan aan de in de artikelen 5 en 6 van de AVG opgenomen beginselen en voorwaarden (zie hiervoor in 9). Dit betekent dat het hanteren van de term fraude, die in het normale spraakgebruik bedrog betekent en opzet veronderstelt, noodzakelijk moet zijn en moet voldoen aan het vereiste van minimale gegevensverwerking. Dat dit hier het geval is, is naar het oordeel van de rechtbank niet gebleken. De enkele toelichting door verweerder dat schending van de inlichtingenverplichting valt onder de noemer bestuursrechtelijke fraude, volstaat daarvoor niet. Daarbij is van belang dat er geen wettelijke verplichting bestaat voor verweerder om schending van de inlichtingenverplichtingen (in alle gevallen) aan te merken als fraude. De rechtbank ziet niet in dat in dit geval niet had kunnen worden volstaan met de zakelijke vermelding dat de inlichtingenverplichting als bedoeld in artikel 17, eerste lid, van de Participatiewet niet is nagekomen. De rechtbank gaat er daarom van uit dat de registratie van de kwalificatie “fraude” verder gaat dan strikt noodzakelijk en dat niet wordt voldaan aan het beginsel van minimale gegevensverwerking. Deze verwerking van persoonsgegevens is dus onrechtmatig. Op grond van artikel 17, eerste lid, aanhef en onder d, is verweerder dan ook verplicht deze kwalificatie zonder onredelijke vertraging te wissen. Verweerder kan geen succesvol beroep doen op de in artikel 17, derde lid, aanhef en onder b, van de AVG opgenomen uitzondering omdat, zoals hierboven al is overwogen, niet gebleken is dat de registratie van de kwalificatie “fraude” nodig is voor het nakomen van een op hem rustende wettelijke verwerkingsverplichting, voor het vervullen van een taak van algemeen belang of voor het uitoefenen van het openbaar gezag dat aan hem is verleend. [...]

[Naar inhoudsopgave](#)

Wet basisregistratie personen

JnB 2024, 22

MK ABRS, 27-12-2023, [ECLI:NL:RVS:2023:4857](#)

college van burgemeester en wethouders van Haarlemmermeer.

Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM) 8

Verdrag inzake de rechten van het kind (IVRK) 2, 3, 7, 8

Wet basisregistratie personen (Wet brp) 2.7, 2.8, 2.10

Burgerlijk Wetboek Boek 1 197

WET BRP. BEOORDELING BRONDOCUMENTEN. I.c. wordt geoordeeld dat het college [appellante] niet als de juridische moeder van de zoon in de brp hoefde te registreren. De zoon staat vanaf 15 mei 2017 in de brp ingeschreven. Als brondocument is daarvoor zijn Canadese paspoort gebruikt. Er zijn nog geen afstammingsgegevens - waaronder de familierechtelijke band tussen de zoon en [appellante] moet worden begrepen - op de persoonslijst van de zoon vermeld. Van belang is dat het college op grond van artikel 2.8, tweede lid, van de Wet brp de gegevens dat [appellante] de juridische moeder is moet ontlenen aan een geschrift als bedoeld in dat artikellid. [appellante] heeft een dergelijk geschrift niet overgelegd. **EVENREDIGHEID.** In dit geval kan niet worden getoetst aan artikel 3:4, tweede lid, van de Awb. Artikel 2.8, tweede lid, van de Wet brp is namelijk dwingend geformuleerd. Het staat het college daarom niet vrij bij de toepassing van die bepaling belangen af te wegen. Verwijzing naar r.o 9.6 ABRS, 01-03-2023, [ECLI:NL:RVS:2023:772](#). Het college heeft, mede gelet op het feit dat niet onomstotelijk vast staat wat er in Canada is gebeurd, redelijkerwijs van [appellante] mogen verlangen dat de akte in Canada wordt aangepast. EVRM en IVRK. Het betoog dat het niet opnemen van de juiste moedergegevens in strijd is met het recht op respect voor het familieleven en het privéleven, zoals vastgelegd in artikel 8 van het EVRM en de artikelen 2, 3, 7 en 8 van het IVRK slaag i.c. niet.

JnB2024, 23

MK ABRS, 27-12-2023, [ECLI:NL:RVS:2023:4833](#)

college van burgemeester en wethouders van Ridderkerk.

Wet basisregistratie personen (Wet brp) 2.8

WET BRP. WIJZIGING PERSOONSgegevens. BRONDOCUMENTEN. PASPOORTEN. NOTARIËLE VERKLARINGEN EN PSB-VERKLARING. Afwijzing verzoek om wijziging persoonsgegevens brp. Anders dan het college betoogt, is gelet op de hierboven genoemde uitspraak [ABRS 26-02-2014, [ECLI:NL:RVS:2014:641](#)] het enkele feit dat de 'Permanent Resident's registration form' een kopie is, onvoldoende voor het oordeel dat geen betrouwbaar onderzoek heeft plaatsgevonden. De PSB-verklaring is notarieel gecertificeerd. Daar komt bij dat [appellant] op de zitting bij de Afdeling heeft toegelicht dat de 'Permanent Resident's registration form' een uittreksel van het bevolkingsregister is, wat door het PSB wordt beheerd. Van het register kunnen slechts uittreksels worden overhandigd, omdat het origineel bij het PSB moet blijven. Dit standpunt van [appellant] is niet op voorhand onaannemelijk. Het college kon in het besluit daarom niet volstaan met de opmerking dat de 'Permanent Resident's registration form' geen brondocument is omdat slechts een kopie is verstrekt. Uit het voorgaande volgt dat het college het besluit onvoldoende heeft gemotiveerd.

[Naar inhoudsopgave](#)

Wet open overheid / Wet openbaarheid van bestuur

JnB 2024, 24

MK ABRS, 27-12-2023, [ECLI:NL:RVS:2023:4723](#)

minister van Justitie en Veiligheid.

Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM) 6

Wet openbaarheid van bestuur (Wob) 3 lid 1

WOB. MISBRUIK BEVOEGDHEID. SCHADEVERGOEDING. REDELIJKE TERMIJN. De Afdeling is van oordeel dat in gevallen waarin het (hoger) beroep van betrokkene niet-ontvankelijk wordt verklaard vanwege misbruik van de bevoegdheid om een Wob-verzoek in te dienen en vervolgens procesrechtelijke rechtsmiddelen aan te wenden, in beginsel geen spanning en frustratie bestaat die recht geeft op vergoeding van immateriële schade wegens overschrijding van de redelijke termijn. In dit geval is er geen reden om van dit uitgangspunt af te wijken. Daarom wordt het verzoek om een schadevergoeding wegens overschrijding van de redelijke termijn als bedoeld in artikel 6 van het EVRM afgewezen.

Zie in dit verband ook de uitspraken ABRS van dezelfde datum inzake [ECLI:NL:RVS:2023:4722](#) en [ECLI:NL:RVS:2023:4724](#).

Verder wordt gewezen op de samenvatting van deze uitspraak onder het kopje "Schadevergoeding" (JnB 2024, 2).

JnB 2024, 25

MK ABRS, 20-12-2023, [ECLI:NL:RVS:2023:4754](#)

minister van Infrastructuur en Waterstaat.

Wet openbaarheid van bestuur (Wob) 11

WOB. INTERN BERAAD. PERSOONLIJKE BELEIDSOPVATTINGEN. Afwijzing openbaarmaking (concept)beleidsregel. I.c. wordt geoordeeld dat het concept een document is ten behoeve van intern beraad, omdat het is opgesteld met het oog op een door de overheid te nemen besluit ten aanzien van te voeren beleid. De rechtbank heeft over een aantal passages in het concept geoordeeld dat deze geen persoonlijke beleidsopvattingen bevatten maar feitelijke gegevens, die kunnen worden geopenbaard. Dit oordeel van de rechtbank is in hoger beroep niet bestreden. De Afdeling is na kennis genomen te hebben van het concept van oordeel dat meer passages voor openbaarmaking in aanmerking komen. Er zijn passages die slechts feitelijke informatie bevatten en geen standpunt van een ambtenaar. Andere passages bevatten een interpretatie van de ambtenaren over hoe uitvoering kan worden gegeven aan de aanwijzing van 25 maart 2020, waarover discussie plaatsvond. Zoals de Afdeling heeft geoordeeld in de uitspraak van 31-01-2018, [ECLI:NL:RVS:2018:314](#) moet die discussie ongehinderd plaats kunnen vinden. Openbaarmaking hiervan is terecht geweigerd.

JnB 2024, 26

Rechtbank Den Haag, 22-12-2023, [ECLI:NL:RBDHA:2023:20589](#)

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid, verweerder.

Wet open overheid (Woo) 5.1 lid 2 aanhef en onder e

WOO. VREEMDELINGENDOSSIERS. Afwijzing Woo-verzoek gedaan inzake verstrekking van documenten betreffende de verlening dan wel afwijzing van een verblijfsvergunning op grond van artikel 8 EVRM. I.c. wordt geoordeeld dat verweerder het Woo-verzoek van eisers op grond van artikel 5.1., tweede lid, aanhef en onder e van de Woo, heeft mogen afwijzen onder verwijzing naar de uitspraak van de ABRS 12-02-2014, [ECLI:NL:RVS:2014:385](#). Weliswaar ziet de uitspraak van de Afdeling op asioldossiers, maar de rechtbank ziet geen reden dat de overwegingen in die uitspraak niet van toepassing zouden zijn op de beoordeling van een aanvraag op grond van artikel 8 van het EVRM. Eisers hebben ook niet om specifieke stukken gevraagd uit die dossiers maar feitelijk om alle stukken die zien op deze aanvragen.

JnB 2024, 27

Rechtbank Gelderland, 20-12-2023, [ECLI:NL:RBGEL:2023:6943](#)

colleges van bestuur van de [...].

Wet open overheid (Woo) 4.6, 5.1

WOO. ANTI-MISBRUIK. WEIGERINGSGRONDEN. Niet in behandeling nemen onderdelen openbaarmakingsverzoeken. Omdat de colleges i.c. geen gebruik hebben gemaakt van de anti-misbruikbepaling, houdt het niet in behandeling nemen van de openbaarmakingsverzoeken een weigering in om tot openbaarmaking over te gaan. Deze weigering berust, zo is door de colleges erkend, niet op een van de weigeringsgronden opgenomen in artikel 5.1 van de Woo. Het staat de colleges, gelet op de Woo, echter niet vrij om - buiten de toepassing van de anti-misbruikbepaling - te weigeren documenten openbaar te maken zonder zich te beroepen op een weigeringsgrond.

[Naar inhoudsopgave](#)

Vreemdelingenrecht

Regulier

JnB 2024, 28

MK ABRS, 22-12-2023, [ECLI:NL:RVS:2023:4785](#)

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Awb 4:84

REGULIER. De wettelijke bepaling waarvoor bepaald beleid is geformuleerd, bepaalt op welke kwesties de toepassing van artikel 4:84 van de Awb kan slaan. Omstandigheden zijn in dit kader alleen niet relevant als deze geen enkel raakvlak hebben met het toegepaste beleid, in het licht van de wettelijke bepalingen. In het geval van de Afsluitingsregeling zijn dus alle omstandigheden die te maken hebben met het langdurig onrechtmatig verblijf van de hoofdpersoon en diens familie in Nederland relevant.

5.1. De Afdeling heeft de evenredigheidsbeoordeling in zaken over de Afsluitingsregeling nader uiteengezet in de uitspraak van 17 augustus 2022, [ECLI:NL:RVS:2022:2290](#). Daarin heeft de Afdeling onder 7.4 overwogen dat de Afsluitingsregeling in algemene zin evenredig is. De Afdeling

heeft verder onder 9 en 9.1 overwogen dat de vraag of de staatssecretaris verplicht is om op grond van artikel 4:84 van de Awb af te wijken van zijn beleid, afhankelijk is van wat vreemdelingen hebben aangevoerd. Het is in de eerste plaats namelijk aan vreemdelingen om in de bestuurlijke fase, bijvoorbeeld in bezwaar, gemotiveerd te stellen en zo mogelijk te onderbouwen dat het vasthouden aan de beleidsregel in hun individuele situatie leidt tot onevenredige gevolgen in verhouding tot de met de beleidsregel te dienen doelen. Die beoordeling moet de staatssecretaris verrichten aan de hand van de geschiktheid, noodzakelijkheid en evenwichtigheid van het besluit. De bestuursrechter toetst vervolgens, indien de beroepsgronden daartoe aanleiding geven, aan de hand van dat standpunt of de staatssecretaris aanleiding had moeten zien om op grond van artikel 4:84 van de Awb van zijn beleid af te wijken. Onder 9.13 heeft de Afdeling overwogen dat de staatssecretaris in het kader van de evenwichtigheidsbeoordeling moet beoordelen of de door de betrokken vreemdelingen aangedragen omstandigheden relevant zijn. Dat is bijvoorbeeld het geval als de aangedragen omstandigheden verband houden met de tegengeworpen contra-indicatie. Als voorbeeld noemt de Afdeling omstandigheden die gaan over de aard en ernst van het aan een gezinslid tegengeworpen gedrag. Vervolgens is het aan de staatssecretaris om te beoordelen of deze relevante omstandigheden aanleiding geven om van de beleidsregel af te wijken. Daarbij moet de staatssecretaris gemotiveerd ingaan op de door de betrokken vreemdelingen gestelde onevenredige gevolgen van de toerekening van het handelen of nalaten van het gezinslid.

5.2. De Afdeling begrijpt het betoog van de staatssecretaris in het licht van de uitspraak van 17 augustus 2022 zo, dat het BIC-rapport volgens hem niet relevant is, omdat de omstandigheden die daarin staan, geen verband houden met de voorwaarde of de contra-indicatie op grond waarvan hij de aanvraag van de vreemdelingen heeft afgewezen. Dat betoog slaagt niet. De Afdeling heeft met de uitspraak van 17 augustus 2022 namelijk niet bedoeld om uit te sluiten dat ook andere omstandigheden, die geen verband houden met de tegengeworpen contra-indicatie, ertoe kunnen leiden dat handelen overeenkomstig een beleidsregel onevenredig is in verhouding tot de met die beleidsregel te dienen doelen.

5.3. De Afdeling stelt voorop dat de wettelijke bepaling waarvoor bepaald beleid is geformuleerd, bepaalt op welke kwesties de toepassing van artikel 4:84 van de Awb kan slaan. De Afsluitingsregeling vindt haar grondslag in artikel 14 van de Vw 2000, in samenhang met artikel 3.51, derde lid, van het Vb 2000 en artikel 3.24aa, tweede lid, aanhef en onder b, van het Vv 2000. Deze wettelijke grondslag geeft de staatssecretaris de ruimte om beleid te maken voor andere groepen vreemdelingen dan in de wet zijn genoemd. De wettelijke bepalingen zelf beperken die beleidsruimte in dit geval niet. Omstandigheden zijn in dit kader alleen niet relevant als deze geen enkel raakvlak hebben met het toegepaste beleid, in het licht van de wettelijke bepalingen. In het geval van de Afsluitingsregeling zijn dus alle omstandigheden die te maken hebben met het langdurig onrechtmatig verblijf van de hoofdpersoon en diens familie in Nederland relevant. Deze moet de staatssecretaris betrekken in de beoordeling van de evenwichtigheid van het besluit. Als er voor aangevoerde omstandigheden een meer aangewezen verblijfsrechtelijke procedure bestaat, dan is dat op zichzelf geen reden om die omstandigheden buiten de beoordeling te laten. De staatssecretaris mag dat echter wel in de weging van zijn beslissing betrekken.

5.4. De rechtbank heeft terecht overwogen dat de staatssecretaris het BIC-rapport moest betrekken in zijn beoordeling of het handelen overeenkomstig het beleid gevolgen heeft die onevenredig zijn in verhouding tot de met het beleid te dienen doelen. Bij de beoordeling van de evenwichtigheid van het besluit moet de staatssecretaris ook de gevolgen daarvan voor een vreemdeling betrekken als die aanvoert dat die gevolgen onevenredig zijn. De vreemdelingen hebben betoogd dat uit het BIC-rapport blijkt dat de ontwikkeling van de hoofdpersoon en zijn zusjes ernstig wordt bedreigd door discontinuïteit, instabiliteit en gebrek aan toekomstperspectief en dat bij zekerheid over het verblijf de stabiliteit en de continuïteit binnen het gezin toenemen, de draagkracht van de moeder zal toenemen en dat gedwongen terugkeer naar het land van herkomst vrijwel zeker gepaard gaat met ontwikkelingsschade. De gestelde omstandigheden zijn een gevolg van het langdurig onrechtmatig verblijf van de vreemdelingen in Nederland en de toekomstige terugkeer naar Nigeria. Deze omstandigheden staan in relatie met het beleid, de Afsluitingsregeling. Daarom mag

de staatssecretaris deze omstandigheden niet buiten de beoordeling in het kader van artikel 4:84 van de Awb laten. De grief faalt.

[Naar inhoudsopgave](#)

Openbare orde

JnB 2024, 29

MK ABRS, 10-01-2024, [ECLI:NL:RVS:2024:35](#)

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000 67

OPENBARE ORDE. De nationale rechterlijke instanties moeten, wanneer zij ingaan op de vraag of een vreemdeling een actuele bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving, rekening houden met feiten die zich na het laatste besluit van de bevoegde autoriteiten hebben voorgedaan en die ertoe kunnen leiden dat deze actuele bedreiging verdwijnt of sterk vermindert. Deze regel geldt naar Nederlands recht in beginsel alleen voor de rechtbank. Zij moet, als een vreemdeling feiten naar voren brengt die ertoe kunnen leiden dat de actuele bedreiging verdwijnt of sterk vermindert, die feiten bij haar oordeel betrekken. Dit is vooral het geval indien er tussen de datum van de ongewenstverklaring en de datum waarop de rechter dit besluit toetst een lange periode is verstreken.

3. In de tweede grief klaagt de vreemdeling over het oordeel van de rechtbank dat de staatssecretaris kan worden gevolgd dat de periode waarin de vreemdeling geen misdrijven heeft gepleegd te kort is om te zeggen dat hij zijn leven heeft gebeterd en geen actuele bedreiging meer is, en dat de overige feiten en omstandigheden die hij heeft aangedragen dateren van ná zijn ongewenstverklaring en daarom niet kunnen leiden tot een ander oordeel. De vreemdeling betoogt dat de vraag of hij een actuele bedreiging vormt ex nunc moet worden getoetst. Volgens de vreemdeling had betrokken moeten worden dat hij afstand heeft genomen van het criminele circuit waarin hij verkeerde en dat hij is verhuisd naar een andere gemeente.

3.1. Uit het arrest van het Hof van Justitie 17 april 2018, B en Vomero, [ECLI:EU:C:2018:256](#), punt 94, en de uitspraak van de Afdeling van 18 oktober 2023, [ECLI:NL:RVS:2023:3850](#), onder 3.3, volgt dat de nationale rechterlijke instanties, wanneer zij ingaan op de vraag of een vreemdeling een actuele bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving, rekening moeten houden met feiten die zich na het laatste besluit van de bevoegde autoriteiten hebben voorgedaan en die ertoe kunnen leiden dat deze actuele bedreiging verdwijnt of sterk vermindert. Deze regel geldt naar Nederlands recht in beginsel alleen voor de rechtbank. Zij moet, als een vreemdeling feiten naar voren brengt die ertoe kunnen leiden dat de actuele bedreiging verdwijnt of sterk vermindert, die feiten bij haar oordeel betrekken. Dit is vooral het geval indien er tussen de datum van de ongewenstverklaring en de datum waarop de rechter dit besluit toetst een lange periode is verstreken. De Afdeling heeft, ingevolge artikel 85 van de Vw 2000, vervolgens de taak om te controleren of de rechtbank dit goed heeft gedaan.

3.2. De rechtbank heeft ten onrechte overwogen dat de overige feiten en omstandigheden die de vreemdeling heeft aangedragen om te onderbouwen dat hij ten onrechte ongewenst is verklaard, niet tot een ander oordeel kunnen leiden omdat deze van na de ongewenstverklaring zijn. De vreemdeling betoogt daarom terecht dat de rechtbank een verkeerd toetsingskader heeft gehanteerd door alleen ex tunc te toetsen.

[Naar inhoudsopgave](#)

Asiel

JnB 2024, 30

MK ABRS, 27-12-2023, [ECLI:NL:RVS:2023:4844](#)

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

EVRM 3

ASIEL. DUBLIN. De staatssecretaris mag bij de toepassing van de Dublinverordening voor Roemenië uitgaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel.

De situatie in Roemenië

4.3. Uit de overgelegde rapporten volgt dat vreemdelingen op grond van de overnameovereenkomst vanuit Roemenië worden overgebracht naar Servië. In geschil is of deze praktijk ook wordt toegepast op vanuit andere lidstaten aan Roemenië overgedragen Dublinclaimanten, zonder dat zij de behandeling van een ingediende asielaanvraag in Roemenië kunnen afwachten. Uit de overgelegde rapporten volgt dat de rechtbank deze vraag terecht ontkennend heeft beantwoord. Uit het overgelegde rapport van AIDA en het rapport van KlikAktiv volgt niet dat aan Roemenië overgedragen Dublinclaimanten slachtoffer zijn geweest van een onrechtmatige overbrenging op grond van de overnameovereenkomst of van een pushback.

4.4. De Afdeling betreft ten eerste bij haar oordeel dat uit het rapport van AIDA volgt dat er in Roemenië aan de buitengrens sprake is van een pushbackpraktijk, maar niet dat pushbacks ook verder landinwaarts plaatsvinden. Als dat laatste wel het geval is, lopen Dublinclaimanten een groter risico om slachtoffer te worden van pushbacks. In dit kader acht de Afdeling verder van belang dat uit het rapport volgt dat ook als een asielaanvraag na een Dublinoverdracht als opvolgende aanvraag wordt beschouwd, in de Roemeense wetgeving is gewaarborgd dat een vreemdeling in ieder geval gedurende vijf dagen op het grondgebied mag verblijven en dat in die periode wordt besloten over de ontvankelijkheid van de opvolgende aanvraag, waarbij het beginsel van non-refoulement in acht moet worden genomen. Zie daarover de uitspraak van de Afdeling van 29 juli 2021, [ECLI:NL:RVS:2021:1645](#), onder 5.2. Als een vreemdeling het niet eens is met de beslissing daarover, kan hij daartegen in beroep gaan bij de rechtbank en kan hij verzoeken om in afwachting daarvan op het grondgebied te mogen verblijven (p. 78 tot en met 80). Uit de andere bronnen komt op deze punten geen ander beeld naar voren.

4.5. Uit het rapport van KlikAktiv van januari 2023 volgt dat de Roemeense politie vreemdelingen op grond van de overnameovereenkomst naar Servië brengt als ze vanuit dat land Roemenië zijn binnengekomen. Maar het rapport biedt geen aanknopingspunten voor de conclusie dat deze overeenkomst ten onrechte op vanuit andere lidstaten aan Roemenië overgedragen Dublinclaimanten wordt toegepast, zonder dat zij de kans krijgen om een asielaanvraag in te dienen en de behandeling daarvan af te wachten. In het rapport wordt gedetailleerd de situatie beschreven van een vreemdeling genaamd S.A., die door de Oostenrijkse autoriteiten op grond van de Dublinverordening aan Roemenië is overgedragen. Uit de omschrijving van zijn situatie volgt echter ook dat er een terugkeerbesluit tegen hem is uitgevaardigd, voordat hij krachtens de overnameovereenkomst naar Servië is gebracht. Het rapport bevat een afdruk van dit terugkeerbesluit, waarin staat dat zijn asielpcedure is afgesloten. Uit het rapport blijkt ook dat S.A. in februari 2020 enige dagen in Servië had verbleven, voordat hij via Roemenië en Hongarije naar Oostenrijk ging.

Omdat er een terugkeerbesluit tegen S.A. is uitgevaardigd, viel hij onder het toepassingsbereik van de overnameovereenkomst, zoals dat volgt uit artikel 3, eerste lid, aanhef en onder b. Daarin staat dat de overeenkomst van toepassing is op vreemdelingen die niet of niet meer voldoen aan de voorwaarden voor binnenkomst of verblijf op het grondgebied van Roemenië.

Vreemdelingen die een asiolverzoek hebben ingediend, vallen daar niet onder. Krachtens artikel 9, eerste lid, van de Procedurerichtlijn heeft een vreemdeling die een verzoek om internationale bescherming heeft gedaan waarover nog geen definitieve beslissing is genomen, het recht om in de betreffende lidstaat te verblijven. De overnameovereenkomst kan daarom per definitie niet rechtsgeldig worden toegepast op asielzoekers.

Hoewel in het rapport staat dat die vreemdeling een asielwens had, is niet onderbouwd dat hij daadwerkelijk een verzoek om internationale bescherming heeft gedaan waarover nog geen definitieve beslissing was genomen. In dit kader wijst de Afdeling erop dat in de inleiding van het rapport staat dat de informatie in het rapport is gebaseerd op verklaringen van vreemdelingen en het is niet gebleken dat de door hen gestelde feiten zijn gecontroleerd of door andere bronnen worden bevestigd. De informatie in dit rapport is dan ook onvoldoende om te concluderen dat Roemenië zich systematisch schuldig maakt aan onrechtmatige overbrengingen van Dublinclaimanten naar Servië krachtens de overnameovereenkomst.

Het rapport maakt verder melding van drie andere personen die zouden zijn overgedragen aan Servië, maar hun situaties worden niet gedetailleerd uitgewerkt, zodat daarop geen conclusie kan worden gebaseerd.

4.6. Er is daarom geen aanleiding om te veronderstellen dat de vreemdeling een reëel risico loopt op een met artikel 4 van het EU Handvest en artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling door te worden verwijderd van het Roemeense grondgebied zonder behandeling van zijn asielverzoek. De Afdeling verwijst ter vergelijking naar het arrest van het EHRM van 4 november 2014, Tarakhel tegen Zwitserland, [ECLI:CE:ECHR:2014:1104JUD002921712](#), paragrafen 93 en 120.

Slotsom

5. De rechtbank heeft terecht overwogen dat de staatssecretaris terecht voor Roemenië van het interstatelijk vertrouwensbeginsel is uitgegaan en dat door overdracht van de vreemdeling aan Roemenië geen situatie zal ontstaan in strijd met artikel 4 van het EU Handvest of artikel 3 van het EVRM. De grieven falen.

Bij deze uitspraak heeft de Afdeling een [persbericht](#) uitgebracht.

JnB 2024, 31

MK ABRS, 22-12-2023, [ECLI:NL:RVS:2023:4804](#)

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000 29 lid 2 b

Vb 2000 3.6b c

ASIEL. NAREIS. Artikel 3.6b, aanhef en onder c, van het Vb 2000 is van toepassing in nareiszaken. In een nareisaanvraag ligt altijd een impliciet beroep op artikel 8 van het EVRM besloten. De staatssecretaris moet dus in elke nareiszaak deugdelijk motiveren waarom hij geen gebruik maakt van de bevoegdheid om te beoordelen of een vreemdeling in aanmerking komt voor een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd op grond van artikel 8 van het EVRM of, als de betreffende vreemdeling in het buitenland is, een mvv met het oog op die vergunning.

6.1. Artikel 3.6b van het Vb 2000 luidt voor zover van belang:

"Onverminderd de artikelen 3.6 en 3.6a kan de verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd ambtshalve worden verleend:

[...] c. aan de vreemdeling wiens uitzetting in strijd zou zijn met artikel 8 van het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden."

6.2. Uit de uitspraak van de Afdeling van 20 januari 2022, [ECLI:NL:RVS:2022:187](#), onder 2.1, volgt dat de ambtshalve bevoegdheid die de staatssecretaris heeft ingevolge artikel 3.6b, aanhef en onder c, van het Vb 2000 in algemene zin van toepassing is, onverminderd de artikelen 3.6 en 3.6a van het Vb 2000. Dit volgt ook uit het door de staatssecretaris aangehaalde Besluit van 17 december 2013 (Stb. 2013, 580). Op blz. 35 van dat Besluit staat dat artikel 3.6b van het Vb 2000, dat in de plaats komt van het oude artikel 3.6, eerste lid, van het Vb 2000, in algemene zin aangeeft wanneer ambtshalve verlening van een verblijfsvergunning mogelijk is. De Afdeling stelt vast dat artikel 3.6b van het Vb 2000 niet uitsluit dat artikel 3.6b, aanhef en onder c, van het Vb 2000 van toepassing is in nareiszaken.

6.3. Het betoog van de staatssecretaris dat artikel 3.6b, aanhef en onder c, van het Vb 2000 niet van toepassing is in nareiszaken die starten met een mvv-procedure, omdat deze bepaling alleen

van toepassing is als een vreemdeling zich in Nederland bevindt, slaagt niet. Een vreemdeling heeft op grond van artikel 29, vierde lid, van de Vw 2000 de mogelijkheid om een mvv-aanvraag in het kader van nareis in te dienen. Als een vreemdeling gebruikmaakt van die mogelijkheid, is volgens de staatssecretaris artikel 3.6b, aanhef en onder c, van het Vb 2000 niet van toepassing, omdat deze bepaling hem alleen de bevoegdheid geeft om ambtshalve een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd te verlenen als uitzetting in strijd zou zijn met artikel 8 van het EVRM. Uit de toelichting bij het Besluit van 17 december 2013, blz. 30, volgt echter dat de artikelen 3.6, 3.6a en 3.6b van het Vb 2000 de staatssecretaris de bevoegdheid geven om ambtshalve het humanitair-reguliere beleidskader, waaronder het beleidskader van artikel 8 van het EVRM, mee te nemen in de beoordeling. De Afdeling begrijpt hieruit dat de ambtshalve bevoegdheid die de staatssecretaris op grond van artikel 3.6b, aanhef en onder c, van het Vb 2000 heeft, niet is beperkt tot de gevallen waarin hij mogelijk een negatieve verplichting heeft op grond van artikel 8 van het EVRM om uitzetting te voorkomen. Het beleidskader van artikel 8 van het EVRM omvat immers ook de vraag of de staatssecretaris op grond van artikel 8 van het EVRM een positieve verplichting heeft om verblijf in Nederland toe te staan. De Afdeling wijst ter vergelijking op paragraaf B7/3.8.1 van de Vc 2000 op grond waarvan de staatssecretaris beoordeelt of een vreemdeling die zich in het buitenland bevindt, in aanmerking komt voor een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd wegens familieleden in het kader van artikel 8 van het EVRM. De bevoegdheid die de staatssecretaris op grond van artikel 3.6b, aanhef en onder c, van het Vb 2000 heeft, is gelet op de toelichting bij het Besluit van 17 december 2013 dus niet beperkt tot de gevallen waarin een vreemdeling zich in Nederland bevindt.

6.4. Uit het voorgaande volgt dat artikel 3.6b, aanhef en onder c, van het Vb 2000 van toepassing is in nareiszaken. De Afdeling merkt op dat in een nareisaanvraag, vanwege de gestelde familiebanden tussen een referent en een vreemdeling, altijd een impliciet beroep op artikel 8 van het EVRM besloten ligt. De staatssecretaris moet dus in elke nareiszaak deugdelijk motiveren waarom hij geen gebruik maakt van de bevoegdheid om te beoordelen of een vreemdeling in aanmerking komt voor een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd op grond van artikel 8 van het EVRM of, als de betreffende vreemdeling in het buitenland is, een mvv met het oog op die vergunning. De staatssecretaris kan voor die motivering verwijzen naar het toepasselijke beleid als hij daarin heeft toegelicht waarom hij in bepaalde gevallen geen gebruik maakt van deze bevoegdheid of, als dat beleid ontbreekt, in het individuele geval toelichten waarom hij van deze bevoegdheid geen gebruik maakt. Vanzelfsprekend kan de staatssecretaris er ook voor kiezen zonder een daartoe strekkende aanvraag inhoudelijk te beoordelen of er aanleiding is gebruik te maken van de bevoegdheid om ambtshalve een verblijfsvergunning te verlenen wegens familieleden op grond van artikel 8 van het EVRM of, als de betreffende vreemdeling in het buitenland is, een mvv met het oog op die vergunning.

6.5. De rechtbank heeft in het licht van het voorgaande terecht overwogen dat niet op voorhand kan worden aangenomen dat inwilliging van de aanvraag voor vreemdeling 3 in dit geval geen gevolgen heeft voor de aanvragen voor vreemdelingen 1 en 2. De rechtbank heeft hierbij terecht gewezen op de omstandigheid dat de staatssecretaris de zaken van de vreemdelingen de gehele procedure bij elkaar heeft gehouden, op het betoog van de vreemdelingen over hun onderlinge afhankelijkheid en op de bevoegdheid van de staatssecretaris om ambtshalve een verblijfsvergunning te verlenen krachtens artikel 3.6b, aanhef en onder c, van het Vb 2000. De rechtbank heeft dus terecht het besluit van 31 mei 2021, ook voor zover dat ziet op vreemdelingen 1 en 2, vernietigd.

[Naar inhoudsopgave](#)

Vreemdelingenbewaring

JnB 2024, 32

Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Utrecht, 29-12-2023, [ECLI:NL:RBDHA:2023:21228](#)
staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000 59 lid 1 a

VREEMDELINGENBEWARING. Presentatie bij het Marokkaanse consulaat in Amsterdam ging niet door omdat, volgens beleid van de Marokkaanse vertegenwoordiging, de plaats van aantreffen bepalend is voor welk consulaat verantwoordelijk is. Eiser is aangetroffen in Utrecht, dus acht de Marokkaanse autoriteit het consulaat in Marokko verantwoordelijk. De staatssecretaris had op basis van dit beleid moeten handelen in plaats van ervan uitgaan dat het consulaat in Amsterdam verantwoordelijk zou zijn, omdat eiser daar eerder mee in aanraking was gekomen. Beroep gegrond.

6. [...]. Zoals blijkt uit de beantwoording van vraag 1, dient verweerder een lp-aanvraag te richten tot het consulaat in de regio waar een vreemdeling is aangetroffen. Verweerder heeft ter zitting toegelicht dat onder “de regio van aantreffen” verstaan moet worden: de regio waarin de vreemdeling is staande gehouden. Het is tussen partijen niet in geschil dat dit in het geval van eiser Utrecht was. Het criterium aan de hand waarvan de Marokkaanse autoriteiten de bevoegdheid van een consulaat hebben bepaald, is ogenschijnlijk eenduidig gebaseerd op “de regio van aantreffen”. Verweerder heeft niet aangetoond dat er naast dit criterium nog andere criteria zijn waarop een consulaat de bevoegdheid kan ontleen om een lp-aanvraag in behandeling te nemen. In de omstandigheid dat het consulaat in Amsterdam in het verleden diverse handelingen met betrekking tot eiser heeft verricht, ligt dus geen aanknopingspunt voor de veronderstelling van verweerder dat dit consulaat bevoegd zou zijn geweest om de lp-aanvraag van 11 juli 2023 te behandelen. Die veronderstelling heeft verweerder ook niet mogen baseren op de handelingen die het consulaat in Amsterdam nadien heeft verricht in verband met deze lp-aanvraag.

7. Dit leidt de rechtbank tot het oordeel dat het verweerder al op 11 juli 2023 bekend had kunnen en moeten zijn dat de lp-aanvraag ten behoeve van eiser ingediend moest worden bij het Marokkaanse consulaat in Utrecht in plaats van in Amsterdam. In zoverre heeft verweerder de uitzetting van eiser onvoldoende voortvarend ter hand genomen. Hieraan doet niet af dat verweerder na 5 december 2023 alsnog binnen korte termijn een lp-aanvraag bij het consulaat in Utrecht heeft ingediend. Het beroep is dus gegrond en de maatregel van bewaring is onrechtmatig met ingang van 21 november 2023 (zie rechtsoverweging 1). De rechtbank beveelt de opheffing van de maatregel van bewaring met ingang van 22 december 2023.

[Naar inhoudsopgave](#)